

homilije

»VI STE PRIJATELJI MOJI!« (Iv 15,14)

Draga braćo u Isusu Kristu!

»Kao što je otac ljubio mene, tako sam i ja ljubio vas. Ostanite u mojoj ljubavi« (Iv 15,9). Davno je izrečena ta riječ; odjekivala je u dvorani Posljednje večere; opraštao se Isus od svojih Apostola na polasku u svoju muku. Tu je otvorio svoje srce ne samo onim prisutnima oko sebe nego svim izabranicima koje će izabrati i poslati da nastave njegovo djelo; da sebe uprisutni u njih, da mu oni predaju svoj glas da bi naviještali Riječ; da mu predaju svoje noge da bi hodao putovima svijeta, naviještajući Evanđelje; da mu predaju svoje ruke da bi dijelio božanske darove i blagoslove; da mu predaju svoje misli da bi mislili Božje misli; da mu predaju svoje srce da bi ljubili njegovom ljubavlju Boga i ljude.

Mi smo, braćo biskupi i svećenici, među tim izabranicima kojima Isus na osobit način upućuje ovu svoju riječ: »Ostanite u mojoj ljubavi« (Iv 15,9). Što bismo trebali činiti da bismo ostali u ljubavi? Što to zapravo znači ljubiti? Ljubiti nije neki plitki sentimentalizam. Ljubiti znači živjeti, i to živjeti svim srcem, svom dušom, svom snagom, živjeti volju Božju. »Budete li činili moje zapovijedi, ostat ćete u mojoj ljubavi« (Iv 15,10); usvojiti Božju riječ i živjeti je iz punog uvjerenja: to je moje uvjerenje, to je moj smisao. To znači ostati u ljubavi.

Isus sebe daje za primjer: »... Kao što sam i ja čuvao zapovijedi Oca svoga te ostajem u ljubavi njegovoj« (Iv 15,10.). Zapovijed Očeva, volja Očeva, poslanje Očeva kamo je vodilo? Vodilo ga je na križ; umrijeti, darovati se potpuno i tako ispuniti volju Božju. To je ljubav.

Iz te ljubavi žrtvovane, razapete struji neprestani milosni izvor Otkupljenja, spasenja da se prelijeva u duše, da posvećuje Crkvu, da spasava svijet.

Mi smo uključeni u otajstvo Isusa Krista. Mi smo uključeni u to poslanje Isusa Krista. »Kao što je mene poslao Otac, tako i ja šaljem vas« (Iv 20,21).

Govori se o krizi. Je li to samo ekonomska kriza? Je li to samo društvena kriza, politička kriza? Na dnu svih tih kriza svijeta i povijesti stoji kriza duha, kriza srca, kriza savjesti. U svakoj krizi, možemo reći, Bog nastupa kao božanski pedagog. To je Božja pedagogija. Tako Bog uvodi čovjeka u iskustvo, u iskustvo koje je sam čovjek izabrao, koje sam čovjek hoće i koje je predvidio kao neki svoj sretni svijet, a onda otkriva da je sam sebe prevario. Tako Bog

svojom božanskom pedagogijom otvara čovjeku pogled u njegove zablude, u njegova lutanja, da bi mu ponovno potaknuo dušu da traži istinu, da spozna istinu o samom sebi, da traži drukčije temelje na kojima bi gradio svoj život. Tako su vremena krize vremena dubokih ispita savjesti. Možemo reći, to mogu postati vremena velikog glada i velike žeđi, ne samo glada za kruhom kojega nema nego glada za istinom, glada za Božjom riječju, kako je to već navijestio prorok, glad za Bogom.

Papini kaže u svojoj knjizi »Povijest Kristova«: »Nikada svijet nije bio tako udaljen od Isusa Krista kao što je ovaj naš svijet. I nikada nije bio tako potreban Isusa Krista kao ovaj naš svijet«. Baš u tim krizama pojavljuje se glad za vrhunarnim, glad za Bogom. To je izazov Crkvi. To je izazov nama svećenicima, hoćemo li mi zaista sačuvati prijateljstvo s Isusom Kristom? »Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam. Više vas ne zovem slugama, jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; vas sam nazvao prijateljima, jer vam priopćih sve što sam čuo od Oca svoga« (Iv 15,14-15).

Slušamo razne napade na vjeru, na Crkvu, na Isusa Krista. I filmom »Posljednje iskušenje kristovo« pogođeno je svako vjerničko srce. Isus Krist, najsvetija istina i najsvjetlija ljubav svijeta; Isus Krist, Bogočovjek, u povijesti, u vremenu među ljudima; Isus Krist, raspet i uskrsnuo, zaista je svjetlo svijeta. Kad se netko nabaci na to svjetlo, kad ga hoće zamračiti i obezvrijediti, to pogađa srce svakog vjernika.

Ali, draga moja braćo, sve to dolazi izvana. Ono što dolazi izvana protiv Crkve ne može tako duboko raniti Crkvu kao što može raniti ono što dolazi u Crkvi protiv Crkve.

Isus naglašava svojim učenicima: »Vi ste moji prijatelji! Da, i onda kada budem okružen neprijateljima, i onda kada me budu sudili na smrt i kada me budu htjeli zauvijek isključiti iz povijesti, vi ste moji prijatelji. I kada budem najviše ponižen, vi ste moja utjeha. Kad budem najviše žalostan, vi ste moja radost. »Rekoh vam ovo, da moja radost bude u vama, i da vaša radost bude potpuna« (Iv 15,11).

Ako svećenik zakaže u tom prijateljstvu, ako on izda tu ljubav, to je najdublja rana koja ranjava srce Crkve, koja ranjava srce svakog vjernika jer ranjava Srce samoga Boga.

Vijest o svim napadajima koji dolaze izvana, ne mogu tako duboko raniti ni dušu biskupa, ni dušu dobrog svećenika ni redovnika kao što može raniti vijest da je jedan svećenik izdao svojeg Spasitelja, da se jedan svećenik svojom sablazni, svojim životom odijelio od Isusa Krista jer ne čuva njegovu zapovijed. Postaje rana koja truje župu, rana koja kudikamo više škodi vjeri nego svi napadaji.

»Vi ste moji prijatelji!« Kakva radost, draga moja braćo svećenici, za Crkvu, kakva radost za Boga i za narod dobar Božji vjerni svećenik!

Prošle godine, kako vam je poznato, umro je otac Ante Gabrić. Kad sam čuo vijest o njegovoj smrti, jednostavno nisam osjetio potrebu da za njega molim, nego sam osjetio poticaj da mu se preporučim. To je bio svećenik koji je zaista svim srcem pripadao Isusu Kristu, koji se sav istrošio za duše. Zato

sam bio uvjeren da ga je Gospodin primio u svoje Kraljevstvo. Samo nekoliko misli iz pisama koje mi je pisao.

Zadnje njegovo pismo pisano je 21. prosinca 1987. On piše ovako: »Ovih zadnjih par mjeseci zdravlje zbilja slabo: astma – teško disati, teško spavati, – često puta čitave noći valja probditi, – a uz to i srce oslabilo. No još... kuca! *Pa dok kuca* neka kuca za Njega i duše... Ja sam zamolio poglavare da bi uz našu lurdsku spilju (koju ste Vi blagoslovili) ostavili 2–3 metra pod palmom za grob Antin – lijesa tu ne treba... Troškovima za lijes može se sagraditi mala koliba kojoj siromašnoj udovici! Blagoslovite me... i do viđenja u lijepom nebu.« A onda je stavio u zagradu »(iza čistilišta, dakako, ja...)«. Piše također u jednom pismu: »U molitvama Vas ne zaboravljam. I u žrtvama, dakako. Ovih ima prilično. Dar Božji! Dižu nas one, pomlađuju nas. Ja eto i 70-tu prekoračio, 29 do .. stote fali, *pa se još uvijek može, i s veseljem se može.* Divan je naš svećenički život« (pismo 5. svibnja 1986).

Piše mladomisnicima 1986. iz San Francisca:

»Čestitam, čestitam od svega srca! Uz bratski, svećenički amplexus – zagrljaj. Uz molbu Isusu i Majci Njegovoj i Majci našoj *da bi vas čuvali uz križ svoj*, uz kalvarijski oltar: vjerne, vjerne do smrti. Svete, požrtvovne, svećenike po Srcu njegovom, po Srcu Prečistom Marije nam Majke.

»Duše čekaju na vas. Koliko vas Isus voli, koliko se u vas pouzdaje, kad vam predaje te duše za koje je On, vječni svećenik, žrtvu svoju na križu prikazao.«

»Pa neka nam srce gori i izgori u radu za njih!«

U jednom pismu za Uskrs piše:

»Ovih dana dobro sam se napješačio. Pripalilo onako po indijsku... Sva sam sela obašao. *Sreće je toliko*, da čovjek na umor i ne misli. Pa zapravo umora kod svećenika i nema« (pismo 10. svibnja 1978.).

Samo nekoliko iskrica iz njegova srca, iz njegove svećeničke duše nama na ohrabrenje.

Jedan drugi vjerni, dobri svećenik Božji i redovnik o. Aleksa Benigar pisao je na dan svoje smrti, vjerojatno svoje posljednje pismo, koje mi je došlo u ruku. U tom pismu kaže:

»... Ako još nisam umro, mogu svaki čas... Još putujem prema vječnosti. Dugi je to put. Očekujem dnevno stići sretno na prag vječnosti i za to molim, pa živim u nadi, da će me Gospodin u svom beskrajnom milosrđu uslišati.« To je pisao 1. studenoga, na blagdan Svih Svetih, 1988., a navečer je otišao svome Gospodinu..

Otac Ante gazio je gangesko blato i pržio se na bengalskom suncu. Tražeći duše, živeći za duše, sav se razdao.

Otac Aleksa u vrevi velegrada, u tišini ispovjedaonice također je odgajao duše, odgajao savjesti. I sav je svoj rad izvan toga uložio u obranu istine, u obranu nevinosti i nadbiskupa zagrebačkoga blagopokojnog Alojzija Stepinca.

Svećenici Božji raduju se i vječno će se radovati! Braćo svećenici, neka to bude nama poticaj.

Zapamtimo što nam kaže Apostol Pavao. »Raspiruj milosni dar Božji koji je u tebi po polaganju mojih ruku. Jer nije nam Bog dao duha bojažljivosti, nego snage, ljubavi i razbora. Ne stidi se stoga, svjedočanstva za Gospodina našega, ni mene sužnja njegova. Nego zlopati se zajedno sa mnom za Evanđelje, po snazi Boga koji nas je spasio i pozvao pozivom svetim ne po našim djelima, nego po svojem naumu i milosti koja nam je dana u Kristu Isusu prije vremena vjekovječnih« (2 Tim 1,6–9).

»Vi ste prijatelji moji ako činite što vam zapovijedam« (Iv 15,14). Amen.

Franjo kard. Kuharić
nadbiskup